

ในช่วงระหว่างปี 1830-1880 การพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเมืองของชิลีสามารถดำเนินไปได้อย่างค่อนข้างมีเสถียรภาพ ทั้งนี้เนื่องจากมีการค้นพบแหล่งแร่เม็ดค่า อันได้แก่แร่เงินและถ่านหิน และต่อมาในศตวรรษหลังปี 1870 ก็ยังได้มีการค้นพบแหล่งไวน์ เตรตทากาเฟตทะเลทรารายตอนเหนือของประเทศ ซึ่งสร้างความมั่งคั่งให้แก่ชิลีอย่างมาก ในปี 1881 จึงปรากฏว่ามูลค่าสินค้าออกของชิลีประมาณร้อยละ 80 เป็นผลผลิตจากเหมืองแร่ และสัดส่วนที่สูงนักด้วยต่อมาอีกเป็นเวลานาน

การทำเหมืองเริ่มทำให้เศรษฐกิจของชิลีขยายตัวอย่างรวดเร็ว และทำให้เกิดคนกลุ่มใหม่ที่มั่งคั่งขึ้นในสังคม ซึ่งคนกลุ่มนี้ได้เข้ามามีบทบาทแทนที่คนกลุ่มอ่อนแอเช่นเดิมจากชิลีในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ที่ทำให้มีกลุ่มผู้มีความมั่งคั่งและมีบทบาททางสังคมสูงกลุ่มใหม่ เพิ่มขึ้นมาในชิลีอีกเป็นจำนวนมาก การเปลี่ยนแปลงในลักษณะ โกรงสร้างทางสังคมเช่นนี้ มีผลทำให้โกรงสร้างทางการเมืองของชิลีมีแนวโน้มไปสู่ทิศทางเสรีนิยมมากขึ้น ประกอบกับพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก จึงเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ชิลีสามารถชนะสงครามแห่งแปซิฟิก (War of the Pacific :1879-1883) ได้ แม้จะต้องสูญเสียกองกำลังร่วมของทั้งเปรูและโบลิเวียก็ตาม ซึ่งผลจากชัยชนะนี้ทำให้ชิลีสามารถขยายเขตแดนขึ้นไปทางเหนืออันเป็นแหล่งใหม่ในเศรษฐกิจแหล่งใหม่ได้สำเร็จ และเป็นเหตุให้โบลิเวียสูญเสียเส้นทางออกสู่ทะเลตั้งแต่นั้นมา อياจไรก็ตามหลังจากชนะสงครามแห่งแปซิฟิกได้มานาน ชิลีก็เกิดความไม่สงบภายในเช่น ซึ่งนำไปสู่สังหารเผา戮ในระยะต่อมา

ในปี 1886 Jose Manuel Balmaceda ซึ่งเพิ่งได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เกรงว่าการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทยจะลดลง จึงเข้ามาร้ายแรงการควบคุมวางแผนเศรษฐกิจอย่างตื้นที่ และลดถอนอำนาจของรัฐบาล ทำให้เกิดความไม่พอใจและถูกโค่นล้มอำนาจ ในปี 1891 ซึ่งในช่วงอีกห้าปี บั้นๆ จนถึงรัฐปี 1920 เป็นช่วงที่ชิลีต้องประสบปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างกว้างขวาง

สาเหตุสำคัญของปัญหาดังกล่าววนนี้ เนื่องมาจากการที่มีแรงงานจากชนบทอพยพเข้าเมืองเป็นจำนวนมาก ซึ่งนำไปสู่การกดขี่เอาไว้ดูแลอาเมริกาเหนือและอาเมริกาใต้โดยจ่าย แต่ต่อมากลุ่มแรงงานก็ได้ก่อความไม่สงบขึ้นบ่อยครั้ง โดยเหตุผลรัฐบาลชิลีเข้าทำการปราบปรามอย่างรุนแรง ความปั่นป่วนวุ่นวายทางการเมืองอย่างยาวนาน ทำให้ฝ่ายทหารเข้ามารักษาการปกครองประเทศในปี 1927 ซึ่งปรากฏว่าเป็นช่วงที่เศรษฐกิจของชิลีก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีเงินทุนจากสหราชอาณาจักรและเยอรมันในชิลีเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามเมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ทั่วโลกในช่วงนับแต่ปลายปี 1929 ซึ่งทำให้ชิลีต้องสูญเสียตลาดและแหล่งเงินลงทุนที่สำคัญ ๆ ไปมาก ทำให้ชิลีต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง จนกระทั่งผู้นำทหารซึ่งขึ้นมาปกครองอยู่ก็โกรธกันล้มอำนาจ และชิลีก็ต้องสู้การปักธงชาติในปี 1932

5. ประเทศไทย(Columbia)

สภาพทั่วไป

โคลัมเบียเป็นประเทศทางตะวันตกเฉียงใต้ของทวีปอเมริกาใต้ และเป็นประเทศเดียวในทวีปที่มีท่าเรือสำคัญซึ่งสามารถเดินเรือติดต่อได้โดยตรงทั้งทางฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก และฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของโคลัมเบียมีขนาดใหญ่กว่า ฝรั่งเศสและสเปนรวมกัน แต่กว่าครึ่งของพื้นที่ขึ้นอยู่กับภูมิประเทศที่หลากหลายและ崎岖มาก ประชากรส่วนใหญ่ของโคลัมเบีย เป็นกุกครึ่งสเปนกับคนอินเดียนพื้นเมือง (mestizos)

โคลัมเบียไม่มีทรัพยากรธรรมชาติมากนัก ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจโดยทั่วไปจึงต่ำกว่าราชิตและอาร์เจนตินา แต่ก็พัฒนาไปหนีกว่าประเทศล้านดิจัน ปารากวัย โบลิเวีย, เอกวาดอร์, และประเทศในอเมริกากลางส่วนใหญ่ การพัฒนาภายในประเทศไม่

อาจกระจายอย่างทั่วถึงเนื่องจากพื้นที่ของประเทศถูกแบ่งออกเป็น 3 เขตด้วยแนวเทือกเขาแอนดีส

ยุคอาณานิคม

ในปี 1500 คณะนักสำรวจชาวสเปนซึ่งสำรวจผ่านดินแดนหนึ่งของทวีปอเมริกาใต้ เป็นชาวบุรุษพากแรกที่เดินทางมาถึงเขตที่เป็นประเทศโคลัมเบียปัจจุบัน แต่ก่อนจะมีการตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรขึ้นในเขตนี้ ก็เป็นในอีก 25 ปีถัดมา โดยเมืองแรกในอาณานิคมก็คือเมืองท่า Santa Marta ทางชายฝั่งทะเลแคริบเนิน และในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเองก็ได้มีการสำรวจพบร่องรอยค้านมหาสมุทรแปซิฟิก และมีการสำรวจเข้ามาตามลำน้ำทางชายฝั่งด้านตะวันตก ทำให้ต่อมาได้มีการตั้งเมืองขึ้นทางชายฝั่งแปซิฟิกทั่วไป

ในปี 1537 Gonzalo Jimenez de Quesada จัดคณะสำรวจจาก Santa Marta ตามแนวแม่น้ำ Magdalena ไปจนถึงที่ราบสูงโนโภตา และได้พับทองคำและมรกตในเขตนี้ หลังจากปราบปรามคนอินเดียนพื้นเมืองชนเผ่าอโขหนีขึ้นไปสู่เขตหุบเขาสูงขึ้นไปแล้ว Quesada ก็ได้ตั้งเมือง Santa Fe de Bogota ขึ้นในปี 1538 ซึ่งต่อมาในปี 1549 เขายังได้ตั้งรัฐบาลขึ้นปกครองแทนนี้โดยตั้งชื่อว่า New Kingdom of Granada ดินแดนดังกล่าวนี้แม้จะต้องอยู่ใต้การปกครองของรัฐอุปราชเปรู แต่ในความเป็นจริงมีอิสระในการปกครองตนเอง เนื่องจากการติดต่อที่ขาดลักษณะห่างกัน ต่อมาในปี 1717 เขตนี้ได้ถูกยกฐานะขึ้นเป็นรัฐอุปราชนิวกรานาดา (New Granada) โดยมีกรุงโนโภตาเป็นเมืองหลวง และเขตการปกครองครอบคลุมส่วนใหญ่ของโคลัมเบียปัจจุบัน เวเนซูเอลา เอกวาดอร์ และปานามา

ตลอดช่วงที่เป็นอาณานิคม โคลัมเบียเป็นเขตที่ขาดจากนัมเบี้ยนแหล่งทองคำที่สำคัญสำหรับสเปนก็ตาม ทั้งนี้เพราะความมั่งคั่งเกิดจากการทำเหมืองแร่เป็นหลัก แต่ความมั่งคั่งนี้เกิดขึ้นจากภูมิภาคดอยๆ เฉพาะในกลุ่มชาวสเปนที่เกิดในสเปน(Peninsulares)เท่านั้น

นั้น ในขณะที่พวกคนสเปนที่เกิดในอาณานิคม(Creole) มีส่วนในความมั่งคั่งน้อยมาก และต้องการทำการเกษตรเพียงแค่ระดับพอขังชีพเท่านั้น

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

เนื่องจากข้อจำกัดทางภูมิศาสตร์ทำให้การปกครองโดยสเปนไม่อาจทำได้อย่างไรสักดี เมืองต่าง ๆ ในเขตนี้จึงมีการรวมตัวก่อตั้งสภากองถิ่นเพื่อปกครองตนเองขึ้น แต่ในปี 1791 เมือง 60 เมืองในเขตสูญปราชนิวกรานาดาได้รวมตัวกันต่อต้านการปกครองของสเปน เนื่องจากไม่พอใจที่ถูกเก็บภาษีอย่างหนัก และการถูกควบคุมอย่างเข้มงวดตามนโยบายพิษชนิยมของสเปน แม้ว่าความพยายามครั้งนั้นจะล้มเหลว แต่ก็เป็นสิ่งที่นำไปสู่การก่อปฏิวัติเรียกร้องเอกราชจากสเปนอย่างต่อเนื่องในอีก 30 ปีถัดไปจนสามารถขัดขวางของสเปนได้ในที่สุด ภายหลังจากการต่อสู้อย่างยาวนาน โดยมี Simon Bolivar เป็นผู้นำกองกำลังปฏิวัตินี้

ในปี 1819 ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งก่อตั้งประเทศ Gran Colombia ขึ้นประกอบด้วยเขตที่เป็นเวเนซูเอลา โคลัมเบีย เอกวาดอร์ และปานามาในปัจจุบัน โดยมีประธานาราช 1 ล้านคน การบริหารประเทศในช่วง 10 ปีหลังจากนั้นอยู่ได้ข้านำของ Francisco de Paula Santander ซึ่งเป็นรองประธานาธิบดีของ Bolivar และได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่เห็นด้วยกับการปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจอยู่ที่รัฐบาลกลางตามแนวคิดของ Bolivar ความขัดแย้งนี้ทำให้ Bolivar ถูกออกและเสียชีวิตในปี 1830

ไม่กี่เดือนหลังจากการเสียชีวิตของโบลิวาร์ เวนเซนต์ เวเนซูเอลาและเอกวาดอร์ก็แยกตัวออกเป็นอิสระ ทำให้ประเทศมีขนาดเล็กลงมาก และ Santander ต้องปกครองประเทศท่ามกลางความขัดแย้งทางการเมืองอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มนุรักษ์นิยมซึ่งสนับสนุนการปกครองแบบรวมศูนย์และต้องการให้ศาสนจักรมีบทบาททางการเมืองมากขึ้น กับกลุ่มเสรีนิยมซึ่งต้องการการปกครองแบบกระจายอำนาจให้รัฐบาลมีอำนาจและต้องต้านการมีบทบาททางการเมืองของศาสนจักร

ความขัดแย้งที่เกิดความรุนแรงขึ้น นำໄไปสู่สหภาพกลางเมืองซึ่งถูกนานา
นามว่า “สหภาพหนึ่งพันวัน”(Thousand Days’ War) ในช่วงปี 1899-1902 อันเป็นเหตุให้
มีผู้เสียชีวิตราว 1 แสนคน

ในปี 1903 รัฐสปาโคลัมเบียได้ปฏิเสธการแก้ไขสนธิสัญญาเพื่อให้สหารัฐฯ มี
สิทธิขาดดินซึ่งอยู่ในอาณานิคมของปานามา เป็นผลให้ปานามาประกาศแยกตัวออกไปเป็นอิสระ
ด้วยการสนับสนุนจากสหารัฐฯ และความลั่นพันธ์ระหว่างโคลัมเบียกับสหารัฐฯ เสื่อมโทรม
ลงอย่างมากเป็นเวลานาน

6. ประเทศเอกวาดอร์(Ecuador)

สภาพทั่วไป

เอกวาดอร์เป็นสาธารณรัฐทางตะวันตกเฉียงเหนือของอเมริกาใต้ ที่ติดเนื้อ
ของประเทศติดกับโคลัมเบีย ทิศตะวันออก และทิศใต้ติดต่อกับเปรู โดยที่ทางตะวันตกของ
ประเทศคือมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของประเทศซึ่งรวมถึงหมู่เกาะ Galapagos ในแปซิ
ฟิกด้วยนั้น มีประมาณ 272,045 ตารางกิโลเมตร

เอกวาดอร์มีเมือง Quito เป็นเมืองหลวง และพื้นที่ของประเทศแบ่งได้เป็น 4
เขตภูมิศาสตร์คือ

- เขต Costa เป็นที่ราบชายฝั่ง มีอาณาเขตราว 1 ใน 4 ของพื้นที่
- เขต Sierra เป็นที่ราบสูงตอนกลางของประเทศ
- เขต Oriente เป็นป่าทางตะวันออกของเทือกเขาแอนดีส มีอาณาเขตราว 1
ใน 2 ของพื้นที่

-หมู่เกาะ Galapagos ซึ่งประกอบด้วยเกาะใหญ่ 6 เกาะ และเกาะเล็ก 9 เกาะ
มีภูเขาไฟอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่ดับแล้ว

ทรัพยากรสำคัญของเอคვADOR ก็คือป่าไม้ ซึ่งครอบคลุมกว่าร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ นอกจากรัฐบาลก็มีแร่ธาตุสำคัญบางชนิด เช่น ปิโตรเลียม ทองคำ เงิน ตะกั่ว สังกะสี เป็นต้น ประชากรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 90 เป็นคนอินเดียนพื้นเมืองและลูกผสมระหว่างเสปนกับอินเดียน(Mestizos)

พื้นฐานของเศรษฐกิจเอคัวדורเป็นเศรษฐกิจการเกษตร โดยที่ภาคอุตสาหกรรมกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาขึ้นนับแต่ปี 1965 เป็นต้นมา นอกจากรัฐบาลศรัทธาในทศวรรษหลังปี 1970 เอคัวדורก็มีการผลิตน้ำมันเป็นจำนวนมากเพื่อส่งออก โดยขนส่งทางท่อส่งน้ำมันมาบังเมืองท่า Esmeraldas

ในด้านการเกษตรนี้ เอคัวדורมีพื้นที่เพาะปลูกอยู่ไม่ถึงร้อยละ 10 ของพื้นที่ประเทศ โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในเขต Sierra และเขต Costa พืชเศรษฐกิจสำคัญที่สุดของเอคัวדורคือกล้วยหอม รองลงมาคือ อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด ข้าวเจ้า มันฝรั่ง กาแฟ โกโก้ และส้ม โดยเฉพาะกล้วยหอมนี้เอคัวדורเกยส่งออกได้สูงถึง 2.2 ล้านตัน ต่อปี นอกจากนี้เอคัวדורยังมีป่าไม้มีค่าที่สำคัญคือไม้ Balsa อยุ่มากที่สุดในโลก ในด้านการประมงก็มีแหล่งปลาชากชุมอยู่แถบชายฝั่งทะเลวันออก และมีแหล่งกุ้งอยู่มากมาก

เอคัวדורนักจากจะมีแหล่งแร่ท่องคำ เงิน ตะกั่ว และสังกะสีอยู่ปริมาณมากพอจะนำมาใช้ในเชิงพาณิชย์แล้ว ขั้นมีแหล่งน้ำมันปิโตรเลียมอิกด้วย และน้ำมันปิโตรเลียมนี้เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของเอคัวדור

เอคัวדורมีหน่วยเงินตราพื้นฐานเรียกว่า Sucre ซึ่งแบ่งย่อยเป็น 100 Centavos และในด้านการค้าต่างประเทศปรากฏว่าสินค้าออกสำคัญได้แก่ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม โกโก้ กาแฟ และกล้วยหอม ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญคือ อุปกรณ์การคมนาคม เครื่องจักร โลหะ ผลิตภัณฑ์เคมี และอาหาร ประเทศคู่ค้าสำคัญที่สุดของเอคัวדורได้แก่ สาธารณ

อเมริกา รองลงไปได้แก่คู่บุน ปานามา เปรู เยอร์มัน สิงคโปร์ เวเนซูเอลา บรากีต
โกลัมเบีย และชิลี

ยุคอาณานิคม

ในเอกสารอธิบายสถาปัตยกรรมของอารยธรรมบุคโลราณช้อนหลังไปบันพันปี
อยู่มากมาก ซึ่งคาดกันว่ามีความเกี่ยวข้องกับทั้งอารยธรรมมา雅ในอเมริกากลาง และอารย
ธรรมอินคาซึ่งมีศูนย์กลางที่เปรู

สถาปัตยกรรมเด่นจากชาวพื้นเมืองได้สำเร็จในปี 1526 และเข้ามือ
ครองดินแดนจากชาวพื้นเมืองได้สำเร็จในปี 1532 โดยผู้นำในการครอบครองคือ
Francisco Pizarro โดยมีศูนย์กลางการปกครองที่เมือง Quito และในปี 1548 ได้มีการ
พยายามประดิษฐ์สถาปัตยกรรมที่มีจุดเด่นคือสถาปัตยกรรมแบบนี้ถูกเรียกว่าตามชื่อเมืองหลักของ
เขตคือ Quito และมีฐานะเป็นมณฑลหรือ Presidency หนึ่งของรัฐอุปราช

ในปี 1717-1723 อาณานิคมแห่งนี้ถูกโอนไปอยู่ใต้การปกครองของรัฐ
อุปราช New Granada ซึ่งมีเมืองหลวงที่กรุง Bogota แต่ถูกโอนกลับมาอยู่ใต้การปกครอง
ของรัฐอุปราชเปรูอีกในปี 1724 จนถึงปี 1739 จึงโอนไปเข้ากับรัฐอุปราชนิวกรานาดาอีก
และเป็นอยู่เช่นนั้นจนตลอดจนยกอาณานิคม

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

การต่อต้านระบบการปกครองของสเปนเริ่มต้นในปี 1809 โดยผู้นำการ
เรียกร้องเอกราชคือนาบพด Antonio Jose de Sucre แต่กว่าจะประสบความสำเร็จได้ในปี
1822 หลังจากนั้นเอกสารสำคัญได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสถาภพที่มีชื่อว่าสาธารณรัฐแก

รัฐโคลัมเบีย (Gran Colombia) อันประกอบไปด้วย เวเนซูเอลา ปานามา โคลัมเบีย และ เอกวาดอร์

ในปี 1830 เอกวาดอร์จึงได้แยกตัวออกจากเป็นประเทศอิสระภายใต้ชื่อ ปัจจุบันคือสาธารณรัฐเอกวาดอร์ โดยการเมืองของเอกวาดอร์เดิมไปด้วยความชัดเจ็บ ระหว่างฝ่ายอนุรักษ์นิยมกับฝ่ายเสรีนิยม จนเกิดสังคมความมีองค์ในปี 1833 และความชัดเจ็บยังคงมีติดต่อกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ เป็นผลให้เกิดการปฏิรูประบบราชการอยู่เสมอ และเอกวาดอร์มักมีช่วงเวลาที่ต้องตกลงใจในการปกครองของแต่ละภาระอย่างยาวนาน

7. ประเทศ巴拉圭(Paraguay)

สภาพทั่วไป

巴拉圭เป็นประเทศในอเมริกาที่ตั้งอยู่ในอเมริกาใต้ ทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศติดต่อกับโบลิเวีย ทางตะวันออกติดต่อกับราชอาณาจักร ทางใต้และตะวันตกเฉียงใต้ติดต่อกับอาร์เจนตินา ประเทศ巴拉圭มีอาณาเขตประมาณ 406,752 ตารางกิโลเมตร เมืองหลวงชื่อ Asuncion

พื้นที่ของประเทศ巴拉圭ถูกแบ่งด้วยแม่น้ำ巴拉圭ออกเป็น 2 ส่วน โดยแยกเป็น巴拉圭ตะวันออก (Paraguay Oriental) และ巴拉圭ตะวันตก (Paraguay Occidental) ซึ่ง巴拉圭ตะวันตกนั้นเป็นที่ราบกว้างขวางไปจนจรดอาณาเขตโบลิเวียและอาร์เจนตินา ส่วน巴拉圭ตะวันออกเป็นเขตที่ราบสูง Parana ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 1,000-2,000 ฟุต

ปารากวัยมีทรัพยากรที่คืนและป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ นอกนั้นยังมีทรัพยากรแร่ชาตุอันได้แก่หินปูน ทองแดง และปิโตรเลียม แต่มีปริมาณไม่มากนัก ประชากรส่วนใหญ่ของปารากวัยเป็นถูกผสมอินเดียนพื้นเมืองกับคนพิวาวจากยุโรป ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม

กิจกรรมเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของปารากวัยคือการทำการเกษตร โดยมีพืชผลสำคัญคือ มันสำปะหลัง ฝ้าย อ้อย ข้าวโพด ถั่วเหลือง มันฝรั่ง กล้วยหอม สมุนไพร สาลี นอกจากนี้ปารากวัยยังมีการเลี้ยงปศุสัตว์อันได้แก่ วัว ม้า แกะ และสุกร เป็นอันมาก อีกด้วย

ป่าไม้เป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อเศรษฐกิจของปารากวัย แต่ทรัพยากรประเภทแร่ชาตุต่าง ๆ อาทิ ปิโตรเลียม เหล็ก แมงกานีส น้ำมันไม่มากพอจะลงทุนทำการผลิตในเชิงพาณิชย์ ส่วนในด้านอุตสาหกรรมนั้นส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตรและแปรรูปผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ ที่สำคัญได้แก่ เนื้อกระป่อง เสือผ้า ผลิตภัณฑ์เคมี เป็นต้น

หน่วยเงินตราหลักของปารากวัยคือ Guarani และสินค้าออกสำคัญของปารากวัยได้แก่ ฝ้าย ถั่วเหลือง ไม้ พืชผัก มัน และเนื้อสัตว์ ส่วนสินค้าเข้าสำคัญได้แก่ปิโตรเลียม เครื่องจักร อุปกรณ์คมนาคม ผลิตภัณฑ์โลหะ และอาหาร ประเทศคุ้งค่าที่สำคัญของปารากวัยคือบราซิล อาร์เจนตינה เยอรมัน สหรัฐอเมริกา และเนเธอร์แลนด์

ยุคอาณานิคม

ต้นแคนที่เป็นปารากวัยในปัจจุบันนี้ ถูกค้นพบโดย Alejo Garcia นักสำรวจชาวโปรตุเกสในปี 1525 ในช่วงนั้นคนอินเดียนพื้นเมืองในแถบปารากวัยมีหลายเผ่า แต่เรียกร่วม ๆ ว่าเป็นกลุ่ม Guarani เพราะใช้ภาษาเดียวกัน

ในปี 1537 เริ่มนักเพชริญ โจคราเวสเปนเข้ามาหากองคำในคินแคนແตนน์ และได้ตั้งเมือง Nuestra Senora de la Asuncion ขึ้นบริเวณแม่น้ำปรากวัย ในช่วง ประมาณปี 1609 รัฐบาลสเปนอนุญาตให้กษัตริย์นิการ์ส์ ให้กษัตริย์เข้ามาเกลี่ยกล่อมกัน ที่นิกรีบินพื้นเมืองให้เข้าริบันดีอุตสาหกรรม แล้วให้การศึกษา ซึ่งต่อมา กษัตริย์ได้ก่อตั้ง นิคมของกันอินเดียนชื่นทั่วไป ทำให้ฝ่ายที่มีบทบาทในการปกครองคินแคนน์บ้างเท่าที่ริบิรี ก็ คือ กษัตริย์นิกรีบินพื้นเมือง แม้ว่าสเปนจะกำหนดให้ชื่อนี้ให้การปกครองของรัฐอุปราชเปรูก็ตาม

ในปี 1750 กษัตริย์เฟอร์ดินานที่ 6 (Ferdinan VI) แห่งสเปนได้ทำสนธิ สัญญาแห่งแม่คริส โอนสิทธิการปกครองบางส่วนของปรากวัย (ซึ่งมีนิคมของกษัตริย์อยู่ ตัวยัง 7 แห่ง) ให้แก่ โปรตุเกส แต่กษัตริย์ไม่เห็นชอบและร่วมกับชาวอินเดียนพื้นเมือง ท่อต้านการโอนสิทธินี้ อย่างไรก็ตาม กษัตริย์และชาวพื้นเมืองไม่สามารถต่อต้านกอง ทหาร โปรตุเกสได้ และในปี 1767 กษัตริย์นิกรีบินเรเทศกลับมาบุรี

ในปี 1776 สเปนได้รวมคินแคนที่ปัจจุบันกือ อาร์เจนตินา ปรากวัย อุรุกวัย และไบคาเวีย ขึ้นเป็นเขตปกครองระดับรัฐอุปราชเขตใหม่ ซึ่งเรียกว่า Viceroyalty of Rio de La Plata โดยที่เขตปรากวัยนั้นเป็นเพียงเมืองชายแดนที่ไม่มีความสำคัญใด ๆ และเมื่ออาร์เจน ตินาประกาศอิสรภาพจากสเปนในปี 1810 ปรากวัยก็ถือโอกาสประกาศอิสรภาพตาม ไปด้วยในปี 1811

ความพยายามแผ่ขยายอาณาจักรของผู้ปกครองปรากวัยนำไปสู่ความขัดแย้ง กับประเทศเพื่อนบ้าน จนกระทั่งบร้าซิล อาร์เจนตินา และอุรุกวัย รวมตัวเป็นพันธมิตรเข้า รัฐรัฐกับปรากวัยในปี 1862 สองรัฐกับประเทศเพื่อนบ้านทำให้ประชากองของปรากวัย ขณะนั้นเสียชีวิตไปกว่าครึ่ง และปรากวัยต้องถูกบร้าซิลเข้าขึ้นคองรอนถึงปี 1876 นอกจาก นั้นยังเสียคินแคนไปกว่า 142,500 ตารางกิโลเมตรและต้องชดเชยค่าเสียหายให้ฝ่ายที่ชนะ เป็นจำนวนมาก

8. ประเทศเปรู(Peru)

สภาพทั่วไป

เปรูเป็นประเทศทางตะวันตกของทวีปอเมริกาใต้ โดยมีพื้นที่ต่อ กับมหาสมุทรแปซิฟิก อาณาเขตของเปรูซึ่งรวมถึงเกาะชายฝั่งจำนวนหนึ่งด้วยนั้น จัดได้ว่า มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 3 ของทวีปอเมริกาใต้รองจากบราซิลและอาร์เจนตินา

เปรูมีกรุงลิมา(Lima) เป็นเมืองหลวง ภูมิอากาศของประเทศมีทุกลักษณะตั้ง แต่เดตอร้อน ไปจนถึงเขตหนาวจัดบนภูเขาสูงในเทือกเขาแอนดีส(Andes) ประชากรชาวร้อยละ 45 ของเปรูเป็นคนอินเดียนพื้นเมืองที่สืบทอดเชื้อสายมาจากเพื่ออาณานิคม อีกร้อยละ 37 เป็น ถูกครองระหว่างช่วงยุโรป(ส่วนใหญ่เป็นพากเศปัน)กับคนอินเดียนพื้นเมือง และอีกประมาณ ร้อยละ 18 เป็นคนเชื้อสายชุดใหญ่ ภาษาทางการมี 2 ภาษาคือภาษาเศปันและภาษา Quechua ซึ่งเป็นภาษาดั้งเดิมของอินคา

เปรูมีแหล่งแร่ธาตุที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติสำคัญของประเทศคือปิโตรเลียม ซึ่งมีอยู่มากบนริเวอร์ชายฝั่งตะวันตกตอนเหนือ และในเขตอุ่นแม่น้ำอะเมซอน นอกจากนั้น ยังมีแร่ทองแดง เงิน ทองคำ เกล็ก และสังกะสี ตลอดจนทรัพยากรด้านป่าไม้มีอีกเป็นจำนวนมาก

แหล่งรายได้สำคัญของประเทศเปรู มาจากการส่งออกแร่ธาตุ พลิตผลการเกษตร และพลิตผลจากการประมง โดยที่เปรูมีกำลังแรงงานประมาณร้อยละ 35 อยู่ในสาขา การเกษตร และพื้นที่ชายฝั่งเกือบทั้งหมดคุกใช้ในการปลูกพืชเพื่อการส่งออก ส่วนพื้นที่เขต อื่น ๆ จะใช้ในการปลูกพืชเพื่อการบริโภคภายในประเทศ พลิตผลการเกษตรที่สำคัญที่สุดก็ คือข้อขี้ร่องลงมาได้แก่มันฝรั่ง ข้าวเจ้า ข้าวโพด ฝ้าย กาแฟ และข้าวสาลี นอกจากนั้นเปรู ยังมีการเลี้ยงปศุสัตว์ อาทิ วัว แกะ แพะ สุกร และไก่เป็นจำนวนมากอีกด้วย ส่วนในด้าน การประมงนั้นเปรูจัดได้ว่าเป็นประเทศที่สามารถผลิตปลาปักเป้าซึ่งเป็นวัตถุคินสำคัญในการ พลิตอาหารสัตว์ได้มากที่สุดในโลก

เปรูซึ่งเป็นประเทศที่มีต้นชินโภนา(Cinchona) ซึ่งใช้สำหรับทำยาควินินในการรักษาไข้มาลาเรียอยู่มากที่สุด และเป็นประเทศที่สามารถผลิตทองแดงได้มากที่สุดในโลกอีกด้วย

ยุคอาณานิคม

ประเทศเปรูเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางอาณาจักรอินคาในอดีต ซึ่งครอบครองดินแดนกว้างขวางเกือบตลอดทวีปอเมริกาใต้ในช่วงระหว่างปี 1100 ถึง 1500 ความมั่งคั่งของอาณาจักรอินคาซึ่งร่าเรื่อไปทั่ว ดึงดูดใจให้นักสำรวจชาวสเปนบุกบั่นถล่มอาณาจักรแห่งนี้ แต่ในปี 1532 กองกำลังสเปนซึ่งนำโดย Francisco Pizarro ที่สามารถเข้าขึ้นกรุงอาณาจักรอินคาได้สำเร็จ และตั้งเมืองลิมาขึ้นเป็นศูนย์กลางของการปกครองซึ่งจัดตั้งขึ้นเป็นเขตราชอาณาจักรเปรู(Viceroyalty of Peru)

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1780 ชาวอินคาประมาณ 60,000 คน ได้รวมกำลังกันขึ้นต่อต้านการปกครองของสเปน แต่ประสบความสำเร็จเพียงระยะเวลาไม่นานก็ถูกกองทัพสเปนซึ่งมีอาวุธหนีอกว่าขาดล้างและประหารผู้ร่วมก่อการ ไปับพันคน แม้กระนั้นก็ตามชาวอินคาที่ยังดิบดันต่อสู้เพื่อเอกราชอีกหลายครั้งแต่ไม่ประสบความสำเร็จ

การปกครองอย่างกดขี่ของสเปน ได้ทำให้เกิดความไม่พอใจในหมู่ชาวสเปนที่เกิดในอาณานิคมด้วย เพราะคนเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติไม่เท่าเทียมกับชาวสเปนที่เกิดในยุโรป(Peninsulares) และในที่สุดชาวสเปนที่เกิดในอาณานิคม(Creole)ซึ่งมีการศึกษาและทรัพย์สินสนับสนุน ก็กล้ายเป็นผู้นำขบวนการต่อต้านการปกครองของสเปนที่สำคัญ

ด้วยความช่วยเหลือจากอาร์เจนตินาซึ่งประสบความสำเร็จในการประกาศเอกราชจากสเปนมา ก่อน ทำให้กองกำลังของสเปนถูกผลักดันออกไปจากเปรูในปี 1821 และหลังจากประกาศอิสระภาพแล้ว เปรูก็ขังต้องต่อสู้กับกองทัพสเปนต่อมาอีกระยะหนึ่ง โดยมีนักต่อสู้เพื่อเอกราชคนสำคัญชาวอาร์เจนตินาคือ Simon Bolivar ให้ความสนับสนุน

อย่างไรก็ตาม เมื่อสเปนล่าอดอยไปหมดแล้ว โบลิเวียซึ่งในบุกอาณานิคมเป็นส่วนหนึ่งของเขตธงอุปราชาเปรู(เรียกว่าเปรูตอนบนหรือ Upper Peru) ได้เข้าร่วมดำเนินการปักกรองเปรูเข้าไว้ด้วยกัน โดยก่อตั้งเป็นรูปของสมาคมธาระที่ประกอบด้วย เปรูและโบลิเวีย แต่การปักกรองในลักษณะมิอยู่ได้เพียง 3 ปี เปรูก็สามารถแยกตัวออกจากมาเป็นประเทศอิสระในที่สุด

ในปี 1864 เปรูต้องทำการกันสเปนอีกครั้งหนึ่งเพื่อแย่งกรรมสิทธิ์ในเกาะ Chincha ซึ่งอยู่ทางฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ทั้งนี้ เพราะสถานีอุตุนิยมวิทยานุก guano ซึ่งเป็นแหล่งชาตุในเกรต ลงกรณ์รัฐนี้เป็นการร่วมมือกันระหว่างเปรู ชิลี เอกวาดอร์ และโบลิเวีย ซึ่งประสบชัยชนะารถขับไล่สเปนไปได้ในปี 1866 แต่หลังจากนั้นเปรูก็เกิดข้อพิพาทเรื่องเขตแดนกับชิลีจนเกิดสงครามระหว่างกันในปี 1879 ที่เรียกว่า “ลงกรณ์แห่งแปซิฟิก” อันเป็นลงกรณ์ที่สร้างความสูญเสียให้แก่เปรูเป็นอันมาก

9. ประเทศอุรุกวัย(Uruguay)

สภาพทั่วไป

อุรุกวัยเป็นสาธารณรัฐที่อยู่บริเวณตอนกลางของทวีปอเมริกาใต้ โดยเป็นประเทศที่มีขนาดเล็กที่สุด พร้อมด้วยทางเหนือของอุรุกวัยติดต่อกับบราซิล ทางตะวันออกเป็นบราซิลและมหาสมุทรแอตแลนติก ทางใต้เป็นแม่น้ำ拉普拉ตา(Rio de la Plata)

และมหาสมุทรแอตแลนติก ส่วนทางตะวันตกเป็นอาร์เจนตินา อาณาเขตรวมของประเทศประมาณ 176,215 ตารางกิโลเมตร มีกรุง มอนเตวิดோ(Montevideo) เป็นเมืองหลวง และเมืองท่าสำคัญ อรุกวัยเป็นประเทศที่มีทรัพยากรการเกษตรที่อุดมสมบูรณ์ แต่แม่น้ำสายหลักของประเทศคือแม่น้ำอรุกวัย เป็นแหล่งผลิตไฟฟ้าจากพลังน้ำที่สำคัญ

ประชากรส่วนใหญ่ของอรุกวัยเป็นคนเชื้อสายยุโรป ซึ่งเดินทางมาจากการเป็นและอิตาลี และมีอิทธิพลส่วนหนึ่งที่มาจากฝรั่งเศส บรากิส และอาร์เจนตินา ส่วนพากฎกิจกรรมระหว่างคนพิวชาวดินอินเดียนพื้นเมืองมีเพียงประมาณร้อยละ 5-10 ในขณะที่พากอินเดียนพื้นเมืองดั้งเดิมนั้นไม่มีอยู่เลย

อรุกวัยเป็นประเทศเกษตรกรรม ซึ่งมีการเลี้ยงวัวเป็นกิจกรรมหลักทางเศรษฐกิจ โดยที่กว่าร้อยละ 40 ของมูลค่าสินค้าออกแต่ละปี จะอยู่ในรูปของเนื้อสัตว์ ขนสัตว์ และหนัง ส่วนด้านการปลูกพืชนั้นมีพืชหลักคือ อ้อยและหัวบีท(beet)ซึ่งใช้ทำน้ำตาล นอกจากนั้นก็เป็นข้าวสาลี ข้าวเจ้า มันฝรั่ง ข้าวฟ้าง และข้าวโพด เป็นต้น

กิจกรรมเศรษฐกิจด้านเหมืองแร่ที่สำคัญก็คือการยื่อบิน ส่วนด้านอุตสาหกรรมนั้นแม้ว่ารัฐบาลจะสนับสนุนการพัฒนา แต่ก็ยังไม่ก้าวหน้าไปมากนัก โดยมีอุตสาหกรรมที่สำคัญคือ การทอผ้า(ทั้งผ้าขนสัตว์ ผ้าฝ้าย และผ้าใบสังเคราะห์) และอุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร โดยเฉพาะข้าวเปลือก เนื้อวัว

การค้าระหว่างประเทศมีบทบาทอย่างมากต่อเศรษฐกิจของอรุกวัย โดยถือเป็นภารกิจที่สำคัญของอรุกวัยได้แก่ ผ้าและเสื้อผ้าสำเร็จรูป เนื้อสัตว์ ปลา ข้าวเจ้า และหนังสัตว์ ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญประกอบด้วย วัสดุคุณภาพรับอุตสาหกรรม เช่นเหล็ก ผลิตภัณฑ์เคมีและยา ฯลฯ

หน่วยเงินตราหลักของอรุกวัยคือ เปโซ(Peso) ซึ่งแบ่งเป็นหน่วยย่อยให้ 100 เซนติมอส(Centesimos)

บุคลาณิค

บริเวณที่ตั้งของอุรุกวัยปัจจุบันนี้ ถูกสำรวจเป็นครั้งแรกในปี 1510 โดย Juan Diaz do Solis นักสำรวจชาวสเปน ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานก็ถูกชาวอินเดียนพื้นเมืองสังหาร ความพยายามจะตั้งถิ่นฐานและอาณานิคมบริเวณนี้ ประสบปัญหาจากคนพื้นเมืองที่ครุ莽เป็นเหตุให้ไม่มีการก่อตั้งอาณานิคมหรือเขตการปกครองใดขึ้นในบริเวณนี้ในช่วงศตวรรษที่ 16

ในระหว่างปี 1680-1683 ชาวโปรตุเกสในอาณานิคมที่ราชิลได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานหลายแห่งในเขตของสเปน แอบแฝงน้ำ ริโอเดอลาปลาตา ตรงข้ามเมือง Buenos Aires ในอาณานิคมอาร์เจนตินา โดยที่สเปนไม่ได้ขัดขวางจนถึงปี 1723 หลังจากนั้นสเปนเองได้ห้ามทางสกัดกั้นการบุกรุกของโปรตุเกส ด้วยการตั้งเมือง Montevideo ขึ้นในปี 1814 แต่ไม่นานนักฝ่ายโปรตุเกสในราชิลก็ได้เข้ามาขึ้นปกครองดินแดนอุรุกวัยได้สำเร็จในปี 1821 และผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของราชิล

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1825 กู้มต่อต้านสามารถต่อสู้เรียกร้องเอกราชได้สำเร็จ และต่อมาด้วยความช่วยเหลือของอาร์เจนตินา ที่ทำให้ราชิลยอมรับรองความเป็นเอกราชของอุรุกวัยอย่างเป็นทางการในปี 1828

หลังจากการก่อตั้งเป็นสาธารณรัฐในปี 1830 อุรุกวัยก็ถูกแบ่งแยกออกเป็น 2 ฝ่าย และเกิดสังคมความมีองขึ้น อันเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างกู้มผู้นำในการ

เริ่มกรองเอกสารที่แบ่งเป็นกลุ่ม Blancos ซึ่งหนุนหลังโดยอาร์เจนตินา กับกลุ่ม Colorados ซึ่งหนุนหลังโดยราชชีล สองรวมกันมาเมืองบุติดใจยกกลุ่ม Colorados สามารถเข้าขึ้นมา掌权ในปี 1865-70

ในช่วงศักราชที่ 20 กลุ่ม Blancos และ Colorados ได้เปลี่ยนจาก การต่อสู้ด้วยกำลังทหาร มาเป็นการตั้งพรรคร่วมเมืองที่ต่อสู้กันทางการเมือง โดยกลุ่ม Blancos ได้ตั้งพรรคอนุรักษ์นิยม (Conservative) ซึ่งสามารถหาคะแนนเสียงได้ต่ำกว่าคนชนบทส่วนใหญ่ และพวกเคลื่อนชาสนานั่นก็คือกลุ่ม Colorados ได้ตั้งพรรคริวัลฟ์ (Progressive) ซึ่งได้เสียงสนับสนุนส่วนใหญ่จากชนชั้นกลางในเมืองที่

10. ประเทศเวเนซูเอ拉(Venezuela)

สภาพทั่วไป

เวเนซูเอลาเป็นสาธารณรัฐในอเมริกาใต้ ซึ่งมีเขตแดนทางเหนือติดทะเลแคริเบียนและมหาสมุทรแอตแลนติก ทางตะวันออกติดกับกิานา ทางใต้ติดกับราชชีล และทางตะวันตกติดต่อกับโคลัมเบีย อาณาเขตของประเทศมีพื้นที่รวม 912,050 ตารางกิโลเมตร นอกจากราชอาณาเขตบนผืนแผ่นดินใหญ่ของทวีปแล้วอาณาเขตของเวเนซูเอลาริมถึงกาลีก72 เกาะ ในทะเลแคริเบียนด้วย เวเนซูเอلامีกรุงการากัส (Caracas) เป็นเมืองหลวง ศูนย์กลางการเงิน การค้า และเป็นเมืองใหญ่ที่สุดของประเทศ ส่วนเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับสองก็คือ Maracaibo ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมปิโตรเลียม ทรัพยากรธรรมชาติ

เวเนซูเอلامีแร่ธาตุมากมายที่สำคัญก็คือ ปิโตรเลียม ก้าชธรรมชาติ bauxite ทองคำ เหล็ก ทองแดง สังกะสี อะกีว์ และเพชร นอกจากนั้นก็ยังมีทรัพยากรป่าไม้ซึ่งครอบคลุมอาณาเขตถึงประมาณ 35% ของพื้นที่ประเทศอีกด้วย

ประมาณ 65% ของประชากรเวเนซูเอลาเป็นพวกที่เรียกว่า Mestizos ซึ่งก็คือสุกผสมระหว่างคนผิวขาวกับคนพื้นเมือง ส่วนอีกราว 20% เป็นคนผิวขาวที่มีบรรพบุรุษมาจากยุโรป ที่เหลือเป็นคนผิวดำและคนอินเดียนพื้นเมือง

เวเนซูเอลา เป็นประเทศที่ประชากรมีมาตรฐานการครองชีพสูงสุดในกลุ่มประเทศละตินอเมริกา โดยในช่วงปลายศตวรรษ 1980 รายได้ต่อหัวของประชากรเวเนซูเอลาอยู่ในระดับสูงกว่า 3,200 เหรียญสหรัฐฯ ทั้งนี้เนื่องจากมีอุตสาหกรรมปิโตรเลียมเป็นหลักสำคัญของเศรษฐกิจ อันสืบต่อมา รัฐบาลเวเนซูเอลาก็มีนโยบายที่จะกระจายชนิดของอุตสาหกรรมให้หลากหลายออกไปในระยะยาว และได้เข้ามามีบทบาททั้งในการควบคุมและส่งเสริมอุตสาหกรรมหลายชนิด ตลอดจนเข้ามายกเว้นอาณาเขตสิ่งของในสาขาที่ต้องการเร่งให้เกิดการขยายตัวตัวขึ้น

ในด้านเกษตรกรรมนี้ รัฐบาลเวเนซูเอลาได้ออกกฎหมายปฏิรูปการเกษตรในปี 1960 โดยมุ่งที่จะขยายและกระจายชนิดของผลผลิตให้หลากหลายยิ่งขึ้น ในสาขาเกษตรกรรมนี้มีการจ้างแรงงานประมาณ 14% ของการจ้างงานรวมในช่วงปลายศตวรรษ 1980 และมีส่วนในการสร้างผลผลิตรวมของชาติประมาณ 6% โดยพืชสำคัญของประเทศได้แก่ อ้อย(ผลิตได้ 6.9 ล้านตันในปี 1990) ก้าวข้อม(1.2 ล้านตัน) ข้าวโพด(1 ล้านตัน) นอกจากนี้ก็มี ข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง มันสำปะหลัง และส้ม เป็นต้น

ในด้านการเติบโตทั่วโลกนี้ ส่วนใหญ่อยู่ที่เมือง Llanos และทางตะวันออกของทะเลสาป Maracaibo ซึ่งในช่วงต้นศตวรรษ 1990 มีการเติบโตประมาณ 13.3 ล้านตัว หมู 2.9 ล้านตัว แพะ 1.5 ล้านตัว และไก่ประมาณ 57 ล้านตัว

สำหรับในด้านการป่าไม้แม้วенซูเอลาก็มีป่าไม้มาก แต่การตัดไม้มากทำประโยชน์ซึ่งพัฒนาไปน้อยในช่วงปลายศตวรรษ 1980 เนื่องจากยังไม่สามารถเข้าไปถึงเขตที่เป็นป่าไม้ส่วนใหญ่ได้ โดยในช่วงนี้มีการตัดไม้มาใช้ประโยชน์ประมาณปีละ 1.3 ล้านลูกบาศก์เมตร เพื่อเป็นเชื้อเพลิง ก่อสร้าง ทำเฟอร์นิเจอร์ และในอุตสาหกรรมกระดาษ

เวเนซูเอลามีแหล่งประมงที่สำคัญ และมีสัตว์น้ำหลากหลายประเภทที่ถือว่าเป็นสัตว์เศรษฐกิจ ได้แก่ กุ้ง ปลาทูน่า และปลาชาร์คิน ปริมาณการจับสัตว์น้ำของเวเนซูเอลาในช่วงปี พ.ศ. 1980 ตกประมาณ 290,000 ตันต่อปี

เวเนซูเอลามีแหล่งปิโตรเลียมสำคัญอยู่บริเวณที่รับอุ่นเขตทะเลสาบ มาราไกโบ(Maracaibo) และภาคตะวันออกของประเทศ โดยที่ปิโตรเลียมมีบทบาทสำคัญที่สุดต่อเศรษฐกิจของประเทศ จากการที่นำมันเป็นแหล่งรายได้เงินตราต่างประเทศถึงกว่าร้อยละ 80 และในช่วงปี พ.ศ. 1980 เวนเซูลาจัดได้ว่าเป็นประเทศผู้ผลิตนำมันรายใหญ่ที่สุดรายหนึ่งของโลก โดยผลิตได้ประมาณ 665 ล้านบาร์เรลต่อปี นำมันส่วนใหญ่จะส่งออกไปกลับที่เกาะ Antilles ซึ่งเป็นอาณาจักรของเนเธอร์แลนด์

นอกจากน้ำมันแล้ว เวนเซูลายังเป็นผู้ผลิตแก๊สธรรมชาติรายใหญ่ของโลก และมีแร่ธาตุที่สำคัญทางเศรษฐกิจอีกมากนัก อาทิ แร่เหล็ก ถ่านหิน พลาตินัม ทองแดง ฟอสเฟต ไททาเนียม เป็นต้น

ในด้านของอุตสาหกรรมนั้น นับแต่ต้นทศวรรษหลังปี 1960 เวนเซูลาได้ให้ความสำคัญสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ โดยมีอุตสาหกรรมที่สำคัญคือ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม เหล็กกล้า อุตสาหกรรม ปูนซิเมนต์ ยางรถชนิด รถชนิด อาหาร แปรรูป เครื่องดื่ม เสื้อผ้า และผลิตภัณฑ์ไม้

สินค้าออกสำคัญของเวนเซูลาคือปิโตรเลียม และผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ซึ่งรวมกันมีมูลค่ากว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าสินค้าออกทั้งหมด ซึ่งมีประมาณปีละ 10.2 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ในช่วงทศวรรษหลังปี 1980 ส่วนสินค้าเข้าที่สำคัญนั้นได้แก่ เครื่องจักร อุปกรณ์การขนส่ง ผลิตภัณฑ์เคมี และอาหาร โดยมีมูลค่าประมาณ 1.6 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ ประเทศคู่ค้าที่สำคัญของเวนเซูลาได้แก่ สหรัฐฯ เกาะ Antilles ของเนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น โคลัมเบีย อิตาลี เป็นต้น

อยุคอาณานิคม

โคลัมบัสเป็นผู้ที่สำรวจพื้นที่ของเวเนซูเอลาปัจจุบันเป็นคนแรกในปี 1498 แต่การก่อตั้งอาณานิคมขึ้นนี้เริ่มในปี 1520 โดยที่เมืองใหญ่และสำคัญ เช่น กรุง Caracas นั้นก่อตั้งในปี 1567

ในช่วงแรกของการปกครอง อาณานิคมแห่งนี้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยส่วนหนึ่งอยู่ในการปกครองของรัฐอุปราชแห่งเปรู (Viceroyalty of Peru) ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งเป็นเขตออเดียนเซีย (Adiencia) ของ Santo Domingo ต่อมาในปี 1717 จึงได้มีการกำหนดเขตการปกครองขึ้นใหม่สำหรับปกครองเวเนซูเอลาโดยตรงคือ เขตอุปราชนิวกรานาดา (Viceroyalty of New Granada)

การเรียกร้องเอกราชและการก่อตั้งประเทศ

ในปี 1728 รัฐบาลสเปนได้ให้สัมปทานแก่บริษัท Guipuzcoana เข้ามุกขาดการค้าในเขตอุปราชนิวกรานาดา (เวเนซูเอลา) โดยที่บริษัทแห่งนี้มีการตรวจตราควบคุมชายฝั่ง ป้องกันการลักลอบทำการค้ากับต่างชาติอย่างเข้มงวด เป็นผลให้ประชากรผู้ขออยู่อาศัยในเขตนี้ไม่พอใจที่ต้องซื้อสินค้าราคาแพงจากสเปนเพียงอย่างเดียว และสินค้าที่ยังขาดแคลนด้วย ซึ่งความไม่พอใจนี้ได้นำไปสู่การก่อความไม่สงบทางการเมืองภายในอาณานิคมขึ้น และเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียกร้องเอกราช จากสเปนในที่สุด

การต่อสู้เพื่อให้หดตัวพื้นจากอำนาจของสเปนอย่างจริงจัง เริ่มดำเนินการในปี 1810 โดยมี Simon Bolivar และ Francisco de Miranda เป็นผู้นำคนสำคัญ จนสามารถประกาศเอกราชขึ้นอย่างเป็นทางการในปี 1811 และต่อมาในปี 1819 จึงได้มีการสถาปนาประเทศใหม่ขึ้นใช้ชื่อว่าสาธารณรัฐ Gran Colombia (อาณาเขตประกอบด้วยประเทศเวเนซู

เอล无所谓 (โคลัมเบีย และเอกวาดอร์) อย่างไรก็ตามกว่าที่จะผลักดันกองทัพสเปนออกไปได้อย่างแท้จริง ก็เป็นถึงในปี 1821

ในปี 1829 การรวมตัวเป็นสาธารณรัฐ Gran Colombia ถือเป็นสหภาพระหว่างโคลัมเบียและเอกวาดอร์ ได้แยกตัวออกจากไปเป็นประเทศใหม่ ส่วนที่เหลือจึงสถาปนาเป็นประเทศใหม่ขึ้น โดยใช้ชื่อว่า สาธารณรัฐเวเนซูเอลา (The United States of Venezuela)